

Ihmeipäivät

Hammaskeijulle töitä

Viivi oli perheineen tuttavien luona kylässä. Perheellä oli samanikäinen tyttö, Sari, jonka kanssa Viivi aina mielellään leikki. Nytkin tytöt olivat karanneet kahvipöydästä yhdessä ulos pelaamaan jalkapalloa.

Viivi huomasi, että pihalle kaartui pensasaidan yli muutama oksa naapurin omenapuusta. Oksat notkuivat herkullisia omenoita.

”Ihanan näköisiä... Ja tuoksuu tänne asti!”, Viivi nuuhki.
”Saispa maistaa”, hän huokasi.

”Mäkin tykkään ompuista”, Sari sanoi. ”Mä en ole syönyt omppuja pitkään aikaan”, hän jatkoi masentuneena.

”Ai, miks?”, Viivi kysyi.

”Mulla heiluu hammas. Kato!”

Sari avasi suunsa ja nitkutti sormella vasemmanpuoleista etuhammastaan niin, että Viivi ihan kuuli, miten ien tirskei hampaan vatvoessa edes takaisin. Hammas oli jo todella löysällä. Se heilui ja vaappui joka suuntaan pienestäkin kosketuksesta.

”Mikset sä ota sitä jo irti?”, Viivi kysyi.

”Eikä! Se sattuu liikaa!”, Sari parahti.

”Pöh”, Viivi tuhahti. ”No. Mä ainakin haluan omenoita”, Viivi päätti, ja suuntasi mielenkiintonsa uudestaan omenapuuhun.

Yhtään omenaa ei kuitenkaan ollut pudonnut vielä maahan, eikä oksiin tietenkään yltänyt maasta käsin.

Hätä ei ollut tämännäköinen. Viivi hymyili ja alkoi mielikuvitella. Hän keräsi kaikki kuplat vatsastaan, veti keuhkot täyteen ilmaa ja röyhtäisi kohti hedelmistä notkuvia oksia. Hetkessä omenat ropisivat maahan. Viivi katseli omenasadetta tyytyväisenä.

Viivin röyhtäys oli niin voimakas, että se huojutti kaikkia lähistön puita. Äkkiä tontin nurkassa kököttävästä pihakoivusta kuului räikäisy. Tytöt näkivät, miten emolintu säikähti lentoon tärinää ja sen vartioimasta linnunpesästä putosi muna maahan.

Kaikeksi onneksi ruoho oli kuitenkin pitkää ja maassa jo vähän lehtiäkin, eikä muna mennyt rikki.

”Voi ei!”, Viivi huudahti. ”Mitä me nyt tehdään? Meidän täytyy saada toi muna takaisin pesään!”

Sari mietti hetken. Hän katseli kynsiään. Äiti ei ollut leikannut niitä pitkään aikaan ja ne alkoivat taas olla aika pitkät.

”Anna mä yritän”, Sari sanoi.

Hän hymyili, sulki silmänsä ja alkoi mielikuvitella. Sarin kynnet alkoivat kasvaa. Ne venyivät ja vahvistuivat yhä pidemmiksi ja paksummiksi. Lopulta Sarin sormenpäätsä kaartuivat kuin jättimäiset, terävät koukut. Niillä pystyisi kiinnittymään mihin tahansa pintaan.

”Nyt nopeasti!”, Sari hoputti Viiviä.

Viivi nappasi munan maasta ja sujautti sen kiireen vilkkaa Sarin hupparin huppuun. Sari astui koivun juurelle ja upotti kyntensä runkoon. Ketterästi hän kapusi linnunpesän luokse.

Vaikeampaa oli saada muna pois hupusta pitkillä kynsillä. Terävät koukut haroivat reikiä huppuun ja muna lipsui otteesta jatkuvasti. Lopulta Sarin oli istahdettava oksalle ja riisuttava huppari pois

kokonaan, jotta hän saattoi varovasti ujuttaa linnunmunan pesään suoraan hupusta.

Kun Sari vihdoinkin oli maassa ja emolintu uskalsi palata pesään halaamaan muniaan, tytöt olivat tyytyväisiä. Viivi ja Sari poimivat maasta itselleen mehevimmät omut.

Viivi sulki silmänsä ja upotti hampaansa nautinnollisesti punaposkiseen omena. Makea mehu turskahti suuhun ja kutitti makuhermoja. Aah!

”Auh!!!”, Sari kiljaisi ja alkoi itkeä. Viivi avasi silmänsä. Verta oli kaikkialla. Sarin suu, omena, kädet, paita, kaikki olivat tuhriintuneet vereen.

”Mitä ihmettä?”, Viivi huudahti.
”Mun hamm-mmas läh-hti!”, Sari ulvoi omena kädessään.

Viivi katsoi tarkemmin ja näki Sarin ikenessä ammottavan reiän ja omenassa töröttävän pienen, valkoisen etuhampaan.

Hän kiersi kätensä Sarin ympärille ja yritti lohduttaa.
”Sä vaan säikähdit. Sen oli jo aikakin lähteä. Eihän satu enää?”

Sari lopetti nyhkytyksen ja tunnusteli mieteliäänä kielenkärjellä irronneen hampaan jättämää kuoppaa.
”No ei... Ei kyllä satu”, hän totesi.
”Hyvä! Laita hammas taskuun ja ota puhdas omppu. Nyt sun on helpompi syödäkin”, Viivi hymyili ja kuivasi hihallaan loputkin Sarin kyynelä.

”Saatiin hammaskeijullekin töitä”, Viivi myhäili.

